

Ở phòng bên, Mimi, cô gái có sắc đẹp khiêu khích, châm chọc xác thịt đàn ông, dang cùi đầu trên những con loan dài giăng đặc. Tò tò, nhà bác học đẹp trai, đi vắng từ này.

Trong phòng, chỉ còn lại mình nàng với xấp tài liệu quý báu. Mỗi lần, nàng chụp được hai trang. Nếu không gặp trở ngại, trong vòng 5 phút, nàng có thể thu hết những bí mật ghê gớm này vào phim nhựa.

Bồ hổi giọt giọt trên trán Thu Thu...

Nàng đặt tài liệu ngay ngắn trên bàn, cách ống ảnh 30 phân. Tách, một tiếng nhỏ, người thính tai cũng không nghe thấy. Một bức ảnh được chụp xong. Nàng giở qua trang khác.

Bỗng nàng lạnh toát người...

Một tiếng nói huyền bí vắng bên tai nàng. Tiếng nói kỳ dị này thường thoảng tới mỗi khi nàng dẫn vào nguy hiểm, tính mạng bị đe dọa.

Nàng vùng đứng dậy.

Sau lưng nàng, dựa lưng vào tủ sắt, là một người đàn bà, miệng cười ngạo nghễ.

Và một họng súng đen ngòm...

Thanh toán đăm máu

Cầu kính, Sisumang dẫn ống điện thoại xuống bàn. Cái máy lặn xuống đất, và rạn làm hai. Sisumang thuận chân đá luôn vào tường. Cái máy vỡ tơi vụn nát thành nhiều mảnh.

Sisumang giận dữ vì điện thoại câm lặng. Hắn không biết rằng Lisa đứng bên đang cười thầm. Dầu muốn, dầu không, gã đại tá Lào si tình mù quáng đã là cứu tinh của hai người. Nhờ hắn, hai nữ điệp viên sẽ đạt được mục đích, và trốn khỏi Trung tâm KX.

Bộ mặt hằm hằm, Sisumang bước ra ngoài. Lisa hỏi, giọng sẵn đón:

— Thưa, đại tá đi gặp bà Mòna ?

Sisumang lắc đầu :

— Không.

Hắn đứng khựng rồi lăm lăm bầm một mình:

— Lạ thật, giấy nói không bao giờ hỏng mà sáng nay lại hỏng ! Lại thẳng khôn kiếp Bun vich. Phải cho hắn bài học mới được.

Lisa giả vờ sợ sệt :

— Đại tá định xung đột với Bun vich ư ? Nếu

đại tá cho phép, tôi xin khuyến can lần nữa. Bà Mónica nặng tình với đại tá. Chẳng may đại tá mệnh hệ nào...

Sisumang quay phắt lại, lông mày dựng ngược.

Hắn định sẵn giọng với người hầu gái phạm thượng. Nhưng đến khi bắt gặp cặp mắt đỏ hoe của Lisa, hắn lại dịu xuống. Lisa phạm thượng vì trung thành với chủ.

Chẳng nói, chẳng rằng, Sisumang đập toang cửa. Bên trong, Lisa đang lấy khăn chấm nước mắt. Nàng khóc thật khéo, còn khéo hơn nữ diễn viên trên sân khấu. Người tình tảo còn làm, hướng hồ Sisumang, một thanh niên hào sắc, lương tri đã bị bà tình mê hoặc và bung bít.

Sisumang đập lút ga xăng.

Chiếc xe mảnh khảnh chồm bốn bánh trên con đường nghiêng nghiêng.

Hắn lái vun vút qua trạm gác. Bọn lính chép miệng nhìn nhau. Mỗi khi có việc gấp, Sisumang thường có thói quen phóng xe như tên bắn.

10 phút sau, thang máy đưa Sisumang xuống khu vực Đổ. Văn phòng của Bun vich nằm khuất ở góc một dãy nhà dài và rộng. Trước khi tới cửa Sisumang phải qua hai trạm thường trực. Thấy hắn, nhân viên an ninh đứng dậy, nghiêm chào. Không cần hỏi Bun vich có mặt hay đi vắng. Sisumang vặn nắm cửa, mở tung ra.

Không khí trong phòng mát rượi. Đại tá KGB Bun vich đang ngồi sau bàn hình bán nguyệt, đối diện ba máy điện thoại đồ chơi, như nhuộm màu tươi.

Ngẩng đầu lên, Bun vich hơi cau mặt. Song

nét bực bội chỉ phớt qua như gió thoảng. Hắn đã lấy lại diện mạo bình thường và lì lợm cố hữu. Rồi nhếch mép cười:

— Chào đồng chí. Chào đại tá Tchiao.

Sisumang buông thõng:

— Anh và tôi không lạ gì nhau. Tên thật của tôi không phải là Tchiao, quốc tịch Trung hoa, mà là Sisumang, quốc tịch Ai lao. Và lại, chính anh cũng gọi tôi là Sisumang ...

Bun vich đáp:

— À, Sisumang là tên một người bạn. Còn Tchiao là một đồng chí, một nhân viên cao cấp của trung tâm KX. Đối với Sisumang, tôi có thể nói chuyện tâm tình, còn đối với Tchiao ...

Sisumang gạt ngang:

— Tôi không đến đây để nghe anh giảng luân lý. Tôi chỉ cần nói với anh một câu, chỉ một câu thôi. Bun vich, anh là thằng tồi.

Những đường gân máu trên tay Bun vich nổi cuồn cuộn. Bun vich nắm chặt mép bàn cho khỏi run. Tuy nhiên vẻ tức tối vẫn không lộ trên mặt.

Sành tâm lý học, hắn đoán sớm muộn Sisumang cũng sẽ gây sự. Song hắn không ngờ Sisumang khiêu khích táo bạo và nhanh chóng như thế.

Hắn bèn nghiêm sắc mặt:

— Đồng chí Tchiao! Yêu cầu đồng chí thận trọng ngôn ngữ, vì đầu sào chúng ta cũng là sĩ quan cao cấp.

Sisumang sáng tiếng:

— Hừ, anh vẫn cố ý không hiểu ý định của tôi. Tôi nhắc lại lần nữa rằng anh là thằng tồi. Một thằng đàn ông rất tồi.

— Tại sao anh bảo tôi là đồ tồi?

— Hừ, lại còn đóng kịch nữa. Bình sinh tôi không muốn thiên hạ phá đám hạnh phúc.

— A ha, đại tá Tchiao, chuyên viên an ninh bắt đầu ghen, ghen lồng lộn, ghen bóng, ghen gió như đàn bà.

— Cám miệng.

— Tôi khuyên anh lễ độ hơn nữa. Vấn đề giữa chúng ta và bà Móna hoàn toàn có tính cách riêng tư. Bồn phận của anh và tôi là nghĩ đến việc chung do trung ương giao phó. Tôi vừa nhận tài liệu quan trọng do Hà nội và Mạc tư khoa gửi tới về vụ bà Móna.

— Trước khi tới đây, tôi đã biết anh sẽ tìm cách vu cáo bà Móna và Lisa. Thủ đoạn gấp lừa bỏ tay người để thỏa mãn thú tính của anh, mọi người ở Trung tâm này đều có dịp thấy rõ.

— Anh nên bình tĩnh lại. Tôi chưa dám kết luận họ là nhân viên của địch, song bằng chứng đã bắt đầu xuất hiện. Mạc tư khoa ra lệnh điều tra gấp rút. Nội ngày nay phải hoàn tất.

Sisumang trợn tròn mắt :

— Yêu cầu anh đề Móna sang một bên. Nếu nàng mệnh hệ nào, thì anh mất mạng.

Bun vich xô ghế đứng dậy :

— À, anh dọa giết tôi!

— Dĩ nhiên.

— Giết tôi để che chở cho địch.

— Hoàn toàn vu cáo.

— Đọc hồ sơ, anh sẽ thấy tôi không vu cáo.

— Đừng biện luận dài giòng nữa, tôi không thể tin lời anh.

— Vậy mời anh ra khỏi văn phòng tôi.

Sisumang quát to :

— ĐỒ KHỐN KIẾP!

Quá tin vào tài nghệ tuyệt luân của mình, Sisumang không quan tâm tới bàn tay trái của đối phương. Biết Sisumang là võ sĩ nhu đạo đệ tứ đẳng đai đen, hơn mình một bậc, Bun vich luồn tay vào ngăn kéo rút súng.

Đó là khẩu Tokarép, 7,62, bắn 8 phát, trông hao hao như Boraonin. Về võ thuật, Bun vich thua Sisumang, nhưng về bắn súng đầu dao, hẳn là địch thủ đáng gờm.

Nhanh như cắt, khẩu súng lục bay ra khỏi ổ kéo, và chĩa vào ngực Sisumang :

— Ha, ha, anh mắc mưu rồi. Đứng hòng thoát khỏi tay tôi. Tôi chờ dịp này đã lâu.

Mặt Sisumang hơi tái.

Song hắn vẫn đáp lại, giọng thách thức :

— Tôi đoán không sai... Từ lâu, anh đã rắp tâm hại tôi. Chỉ vì tôi phê bình hạnh kiểm xấu của anh trong các phiên họp. Nhưng đại tá Bun vich ơi, anh không giết tôi nổi.

Bun vich cười nhạt :

— Khẩu súng này đã giết hàng chục người rồi. Tôi chỉ lầy cò là anh gục xuống. Lát nữa, tôi báo cáo với thiếu tướng Luy xốp rằng anh thất vọng nên tự sát.

— Luy xốp không bao giờ nghe lời anh.

— Ồ, tôi sẽ bố trí vụ tự sát với đầy đủ chi tiết. Bắn xong, tôi lau dầu tay tôi, bỏ súng vào tay anh... Tôi là đại tá KGB... tôi đã đàn cảnh thì Trời cũng không biết.

Sisumang kéo dài thời giờ :

— Anh đừng quên tôi là đại diện của hoàng thân Suphanuvông. Sau khi tôi chết, hoàng thân sẽ yêu cầu Trung ương KGB điều tra...

Bun vịch cười ha hả :

— Chú em Sisumang ơi, lại bé cái lăm nữa rồi. Ở Mạc tư khoa, tôi có một nhân vật thể lực đỡ đầu. Hồ sơ về đến trung ương KGB sẽ bị xếp xó. Còn anh... ha, khi ấy anh sẽ là đồng xương trắng hếu...

Sisumang phóng lại như vũ bão.

Phát súng đầu tiên được bắn ra.

Sisumang cong người tránh. Cách né đạn nhanh nhẹn và mềm mại của viên đại tá Lào chứng tỏ hẳn là tay võ nghệ siêu quần.

Hắn phản công nhanh như chớp xẹt, song vẫn chưa nhanh bằng ngón tay bóp cò của Bun vịch.

Đoàng... Viên đạn thứ hai bay khỏi nòng, khói tỏa khét lẹt. Viên đạn quái ác này cắm vào bả vai Sisumang, máu tuôn xối xả.

Mùi máu làm Sisumang hăng lên. Bun vịch định bắn phát quyết định thì sống bàn tay của Sisumang đã chém xuống thật mạnh. Bun vịch co súng lại không kịp. Bị trúng đòn vào hồ khẩu, hắn đánh rơi khẩu Tokarép.

Tuy mất súng, Bunvịch vẫn không hoang mang. Chuyển qua quyền Nga, hắn phóng một ngọn độc cước vào bụng đối phương.

Viên đại tá Lào hoành tay, gạt nhẹ, Bun vịch ngã lộn ra phía sau. Song cái ngã của hắn chỉ là một biến thể của võ Nga sambô. Sisumang tiến lại. Bunvịch lộn người lên, lăn xả vào đối phương.

Cuộc cận chiến khốc liệt giữa hai võ sĩ hữu hạng diễn ra trong phòng kín.

Vết thương ở bả vai làm Sisumang mất nửa sức lực, nên đường quyền của hắn không còn thiên biến, vạn hóa như mọi ngày nữa, Bun vịch thừa cơ sát người Sisumang, vung cùi tay, hích nhanh vào ngực.

Bị đánh vào vết thương, Sisumang đau buốt đến óc. Hắn bậm miệng để khỏi thét lên một tiếng lớn. Ăn quen bèn mùi, Bun vịch bồi thêm cái nữa. Thu sức khỏe vào tay trái, Sisumang chờ đòn của đối phương giáng xuống thì hất lên.

Bun vịch té đại vì ngón phản công bất ngờ và kiên hiệu của Sisumang. Viên đại tá không bỏ lỡ cơ hội, tiến lên một bước múa tay hạ độc thủ. Nếu không bị thương, Sisumang không bao giờ dùng độc thủ. Trước khi tấn công, Sisumang đã nắm chắc trong tay tinh mạng của Bun vịch.

Hai người thù ghét nhau đã lâu.

Nhân dịp nghỉ hè ở Hà nội, họ chạm trán nhau trong một hộp đêm trác táng. Bun vịch bí mật tương trình cho thiếu tướng Luy xốp và Sisumang bị khiển trách. Một lần khác, hai người đã to tiếng vì một chuyện vô nghĩa : chuyện đánh bàn trong câu lạc bộ.

Miếng đòn chi tử của Sisumang vút ra,

Sisumang tấn công thần tốc, chặc mười mười quạt ngã đối phương, song hắn không ngờ cái bàn chắn ngang đã cứu Bunvịch khỏi chết. Lùi lại đỡ đòn, Bun vịch vương chân bàn bằng sắt. Hắn ngã chúi sang bên, vô tình thoát được ngón đòn ghê gớm.

Miếng atemi của Sisumang là sự phối hợp tinh vi của nhu đạo, karaté và sam bó Sô viết. Hai bàn tay phóng ra cùng một lúc, bàn tay phải hướng về phía đối phương. Mặt có 17 yếu huyết nên bị đánh vào mặt, đối phương phải tìm cách đỡ gạt.

Thật ra, đó là đòn gió. Đòn giết người nằm trong ba ngón của bàn tay trái, chĩa ra như ba mũi dùi bằng thép cứng.

Bun vich suýt chết khi ba ngón tay của Sisumang xĩa vào huyết kyotei ở gần tim. Đứng ra kyotei gồm hai huyết, một ở bên trái, một ở bên phải. Nhưng trúng huyết bên phải chỉ ngắt đi. Còn trúng huyết bên trái thì quả tim ngừng đập tức khắc, đối phương chết không kịp trở.

Sisumang buông tiếng cầu nhàu vì cái chân bàn vô tri giác đã cứu mạng cho Bun vich. Không cho Bun vich có thời giờ ngồi dậy, Sisumang lao tới.

Nếu không tinh mắt, hẳn đã thiệt mạng một cách đau đớn. Vì tương kế tựu kế, nhân khi té ngã, Bun vich đã rút dao ra tấn công.

Lưỡi dao mỏng bằng tờ giấy, ánh thép lóe sáng dưới đèn nê-ông xanh lè.

Vội vàng ngoẹo đầu tránh, Sisumang chỉ bị mũi dao kéo toạc cánh tay áo. Nhát dao thứ hai vèo qua tai, khiến hẳn có cảm giác da mặt bị lột ra.

Hắn hoành tay bắt chuôi dao.

Thật là danh bất hư truyền! Tuy bị thương, và đối phương có khí giới nguy hiểm, Sisumang vẫn chuyển bại thành thắng dễ dàng.

Bàn tay sắt của người võ sĩ đệ tứ đẳng đã kẹp được cái cán gỗ nhỏ xiu, và chỉ trong loáng mắt Sisumang đã gạt Bun vich về phía trước, khiến

lưỡi dao rút khỏi tay, Bun vich mất quân bình, ngã xấp xuống nền nhà.

Sisumang quyết không chậm chạp để Bun vich phản công nữa. Bunvich vừa chống tay, sửa soạn vọt dậy thì Sisumang hươi quyền đánh vào mặt.

Phát atemi thần sầu quý khốc giáng đúng sống mũi. Máu mặt Bun vich tuôn ra đầm đìa.

Bun vich lão đảo như người say rượu.

Sisumang lại đánh tiếp. Đánh vô hồi kỳ trận. Đánh tới khi Bun vich biến thành đồng thịt nhầy nhụa hẳn mới nghỉ tay.

Hắn thở dốc, vịn mép bàn.

Tình cờ mắt hẳn chạm phải tờ giấy trên bàn. Đó là bản phúc trình của Bun vich.

Lục lợi một phút, Sisumang tìm ra hai bức điện. Không thèm đọc, hẳn ném tất cả vào cái máy nghiền tài liệu ở góc phòng. Một mảnh lục kỳ dị thực giục hẳn tìm mọi cách bảo vệ người đẹp Mông.

Mảnh lục ấy là ái tình.

Trên sàn phòng, Bun vich còn thoi thóp. Trong một giây đồng hồ trắc ần, Sisumang định dùng phép kuatsu cứu sống đối thủ. Vì đầu sao hẳn đang còn gia đình ở Mạc tư khoa. Bun vich là con một. Hẳn chết, cha mẹ sẽ vô cùng đau đớn. Song đã tới lúc Sisumang không được quyền tình cảm vụn nữa. Còn sống, Bun vich sẽ báo cáo với Luy xốp.

Nghĩ vậy, Sisumang liền cầm lấy lưỡi dao nhỏ xiu, vung lên rồi cắm phập vào tim Bun vich.

Thế là hết. Đại tá Bun vich, tinh hoa hải ngoại của sở điệp báo Sô viết KGB rẫy dành dạch rồi tắt thở.

Sisumang rút khăn lau trán. Trời không nóng mà hãn ướt mồ hôi. Nửa phút sau, hãn mở cửa ra ngoài. Đi đâu, hãn cũng không biết. Trong đầu hãn chỉ có một hình ảnh: Mõna. Một danh từ: ái tình. Vì Mõna, vì ái tình, hãn có thể làm mọi việc, kể cả những việc ghê gớm hãn chưa bao giờ nghĩ tới.

Họng sùng đen ngòm cách Thu Thu hai thước.. Với khoảng cách hai thước, kể chưa biết bản cũng có thể trúng đích, huống hồ đây là tay sành sỏi.

Thật vậy, lối cầm súng chứng tỏ cho Thu Thu biết nữ đối thủ không đến nỗi tầm thường.

Nàng buột miệng:

— Trời ơi, chị Mimi!

Phải, thiếu phụ đang uy hiếp nàng bằng súng là Mimi, nữ cộng sự viên mà tướng Korin giới thiệu hôm qua với nàng. Không ngờ con người có sắc đẹp trơ trẽn, dày thêm muốn ấy lại là nhân viên điệp báo. Và nhất là là nhân viên điệp báo của địch.

Mimi dẫn giọng:

— Hừ, chị Mimi! Giọng nói thật thà, ngọt ngào và thân mật ghê! Vâng, tôi là Mimi. Tuy nhiên, Mimi chỉ là tên giả. Nghề bác học vật lý của tôi cũng chỉ là nghề giả. Trong đời tôi mang tên khác, và làm nghề khác. Không muốn chị mất thời giờ nên tôi tự giới thiệu ngay: tôi là cộng sự viên của tướng Luy xốp trong trung tâm KX.

— À, chị là nhân viên an ninh. Nhưng đầu chị là ai, chị cũng không có quyền uy hiếp tôi bằng võ

khí. Hơn ai hết, chị đã biết tôi là nhà khoa học, không hề phạm lỗi.

— Rồi chị sẽ thấy.

— Tôi không có thời giờ hải hươc với chị. Yêu cầu chị cất đồ chơi giết người ấy đi để tôi được thanh thoi làm việc.

Nói rồi Thu Thu thả tay xuống. Mimi quát lạnh lạnh:

— Giơ tay lên kéo mắt mạng!

Từ phút này, Thu Thu biết Mimi không nói đùa. Nếu nàng cưỡng lại, Mimi sẽ không ngần ngại xia luôn bằng đạn vào người. Nàng bèn giơ tay. Song giơ tay một cách chậm rãi, cố ý kéo dài thời giờ để tìm cơ hội phản công.

Mimi hét lớn:

- Giơ tay lên. còn chần chờ gì nữa?

Thu Thu giả vờ đầu cúi:

— Tinh tôi vốn chậm chạp. Vả lại, chị đi đâu mà vội, chúng ta còn nhiều thì giờ thảo luận với nhau.

Mimi cười nhạt:

— Chị không vội, nhưng tôi rất vội. Bây giờ tôi yêu cầu chị quay lưng lại, ngoảnh mặt vào tường. Hai tay cứ chắp trên đầu như vậy, còn chân thì chạng ra, chạng hết ra.

Tư thế này thường được giới điệp báo quốc tế áp dụng để ngăn đối thủ phản công. Thu Thu không thể nghe theo lời Mimi. Nàng phải tìm cách thoát khi giới trước khi quá muộn.

Nàng bèn lắc đầu:

— Chị làm nhục tôi quá. Đầu sao tôi cũng là nhà khoa học. Tôi lại là phụ nữ cũng như chị.

Hơn nữa tôi là vợ góa của một nhà khoa học Sở viết nổi tiếng. Tôi không làm điều gì bậy để sờ An ninh phát ý...

Mimi ngắt lời, giọng ngạo nghễ :

— Chị đừng đóng kịch nữa. Bọn đàn bà chúng mình đóng kịch với đàn ông ngu xuẩn mãi rồi. May chị không khóc, giả chị khóc nước mắt, những giọt nước mắt cá sấu của chị cũng chẳng làm tôi xúc động.

Thu Thu chống chế :

— Chị làm rồi. Làm một cách tai hại. Trong đời, tôi chưa hề biết đóng kịch. Tôi xin thành thật cam đoan với chị...

Mimi cười rộ :

— Thế à chị ? Có lẽ tôi làm thật đấy. Nhưng chị ơi, chị thề thốt tôi cũng không tin, huống hồ cam đoan. Nào, phiền chị vén tay áo choàng lên, vén tay áo bên trái lên một chút.

Thu Thu ngạc nhiên :

— Vén tay áo bên trái lên làm gì ?

Biết hỏi là thừa, nàng cũng cứ hỏi. Nàng phải làm đủ mọi cách để đánh lạc mối quan tâm của đối phương trong một giây đồng hồ. Trong vòng 10 sao quý báu, nàng có thể trở tài cướp súng trên tay Mimi.

Mimi nói :

— Hừ, tôi tin là chị đã biết mà còn giả vờ. Chị cứ vén tay áo lên rồi tôi giải thích.

Cái đồng hồ vàng lấp lánh dưới ánh đèn.

Mimi hất hàm :

— Yêu cầu chị tháo đồng hồ ra.

Thu Thu lắc đầu :

— Chị không có quyền đoạt đồ nữ trang của tôi. Cái đồng hồ vàng này là di vật do chồng tôi mua để kỷ niệm ngày cưới.

Mimi bĩu môi :

— Đến nước này mà còn tiếp tục giả dối ! Tôi đã dặn chị là không nên làm trò nữa. Tấn tuồng của chị đã quá cũ. Chị cởi đồng hồ ra, hay là...

— Đề chị cướp lấy phải không ?

— Đừng vu cáo, tôi không thèm. Tôi đã có những đồng hồ vàng đắt gấp ba, gấp bốn. Nay, tôi bảo thẳng chị biết, chị phải gạt được Sisumang, thằng cha đại gái có một không hai trên cõi đất này, chứ không qua mặt được tôi.

Núp ở phòng bên, tôi đã thấy rõ hết, nghe rõ hết. Cái đồng hồ ở cườm tay chị thật ra là ống ảnh. Từ nãy đến giờ, chị đã lên chụp tài liệu mật. Người ta đã nghi ngờ chị là tay sai của địch, và ra lệnh cho tôi theo dõi. Giờ tôi đã bắt được quả tang...

— Chị báo cáo với Bun vich đi.

— Dĩ nhiên, vì đại tá Bun vich là thượng cấp của tôi. Bun vich yêu cầu tôi bám sát chị từng bước, không ngờ khôn ngoan, xảo quyệt như chị lại đại dốt cho dầu vào xiếc. Ấu là vận rủi cho chị.

Thu Thu bật cười một cách khinh bỉ :

— Đó cũng là vận rủi cho chị nữa. Vì Bun vich sẽ tin tôi hơn chị. Tôi sẽ nói là chị ghen tuông. Ghen tuông xuẩn động và mù quáng. Chị xấu nên bị đàn ông rẻ rúng. Chính Bun vich tâm sự với tôi.

Thu Thu vừa áp dụng một chiến thuật mới. Chiến thuật khêu gợi tự ái của phái đẹp.

Trên lý thuyết, chiến thuật này thường mang lại thắng lợi dễ dàng. Dầu được huấn luyện chu đáo, nữ điệp viên vẫn không bỏ được thiên bẩm : lòng tự ái cực đoan, tự ái về sắc đẹp, tự ái về tình yêu. Trời sinh ra đàn bà để làm đẹp, và tự cho là đẹp. Từ cổ chí kim, chưa phái nữ nào lại nhận mình xấu xí, ngay những người xấu xí nhất là Chung vô Diễm. Muốn trêu tức, không gì bằng liệt họ vào hàng Chung vô Diễm.

Một lần nữa, Thu Thu đã thành công.

— Bàn tay Mimi run lên bần bật, miệng mím lại, hàm răng nghiến vào nhau ken két.

— Bun vich nói với chị ra sao ?

— Không riêng Bun vich, Sisumang cũng nói như vậy. Nhưng thôi, tôi không thích ngồi lê đôi mách.

Sự ngậm miệng của Thu Thu như gáo dầu dội vào lửa. Mimi thúc giục :

— Mời chị cho tôi biết.

Giọng Thu Thu trầm hẳn :

— Chị không tức giận, tôi mới nói. Bun vich chê chị dâm dăng như gái điếm. Vàng, Bun vich coi chị là gái điếm. Sisumang lại nói chị là gái điếm trơ trẽn và xấu xí nhất Trung tâm KX.

— Đồ nói láo !

— Chị không tin thì thôi. Lát nữa, hỏi lại Bun vich và Sisumang chị còn thất vọng hơn nữa. Sisumang nói rằng chị xấu mọi về, thân thể sộc sộc như gái 10 con, gương mặt bự phẩn hơn bọn điếm chờ khách, lời ăn tiếng nói lại vô cùng thô bỉ...

Mimi bị chọc tức tới mức độ mất lương tri. Mắt thiều phụ đỏ ngầu, như người bị căng máu tột bậc. Khẩu súng trên tay rung rung, Mimi phải thu hết gân sức mới khỏi chệch ra khỏi ngực Thu Thu.

Trong khoảnh khắc, Mimi có cảm tưởng một trận địa chấn khủng khiếp xảy ra, trời đất nghiêng ngả, tường nhà, nền gạch, đồ đạc trong phòng, méo mó, xiêu vẹo, húc vào nhau loạn xạ, rồi âm một tiếng trời long, đất lở, toàn thể đổ sụp xuống.

Người đàn bà chặm lông tự ái không có thời giờ do dãn nữa. Trước mặt Mimi, tình địch đang cười nói nhơn nhơn. Nàng biết Susu đẹp hơn nàng nhiều. Hôm qua, gặp gỡ lần đầu, nàng đã giật mình vì phải đương đầu với một đối thủ lợi hại ghê gớm về nhan sắc. Sắc đẹp của nàng đơm về trần trường, tục tĩu, như cô gái bự phẩn, thân thể sộc sộc ở nhà chứa, trong khi Susu như đóa hoa thơm, càng lại gần càng sức nức mùi thơm, khiến đàn ông rụt rè, và cung kính.

Nghĩ vậy, Mimi ghen lên sùng sục.

Nàng phải trả thù.

Trả thù cho hồ tức.

Nàng xắn tới, giờ cao bá súng lục.

Thu Thu chỉ sợ Mimi lấy cò. Đến khi thấy đối phương bị máu ghen làm quáng mắt, nàng mới không lo ngại nữa. Thái độ bình thân, nàng chờ miếng dòn của Mimi.

Dầu bộ mã đồ sộ, bắp thịt tròn và cứng, Mimi vẫn chưa phải là đối thủ xứng đáng của Thu Thu. Vì Thu Thu xuất thân từ một trường huấn luyện điệp viên hành động hữu danh : trường nữ điệp viên MI-6.

Nàng lại theo học nhiều khóa bổ túc trên đất Mỹ và Nhật. Trong nhiều năm phục vụ, nàng đã thu lượm được kinh nghiệm quý báu về võ thuật và mưu lược.

Bà súng sấp chạm vai thì nàng lách sang bên. Đồng thời, bàn tay nàng vung tròn.

Cái nhẫn bạch kim ở ngón tay Thu Thu là một vũ khí vô cùng lợi hại trong các cuộc cận vệ chiến. Nàng định hướng đầu nhọn vào giữa mặt đối phương.

Trúng đòn, Mimi sẽ bị tàn tật trọn đời...

Không hiểu sao, Thu Thu trở bàn tay lại. Nàng không muốn mũi nhọn quái ác đâm vào da thịt người đàn bà đã bị hóa công hất hủi về nhan sắc.

Và động tác nhân đạo này làm Thu Thu suýt mất mạng.

Vì Thu Thu rút rề nên Mimi có thời giờ tránh đòn. Song Thu Thu đã bồi một phát atemi từ trái sang phải.

Đưa tay lên đỡ, Mimi rên lên một tiếng đau đớn. Cánh tay lực lưỡng của nàng bỗng nhiên tê dại.

Bề ngoài, Thu Thu là một thiếu phụ mảnh mai, lá lướt, song võ công của nàng lại chững chạc và mạnh mẽ như nam giới. Nhờ được huấn luyện chu đáo, Mimi không bị xứng vụng.

Nghiến răng chịu đau, Mimi bước tréo sang bên, ngón tay đặt lên cò súng.

Thu Thu tức thời tấn công bằng ngọn cước thần tốc, nhanh bằng tốc độ ánh sáng. Khẩu súng bị đá văng xuống đất.

Mimi kêu the the lăn xả vào người Thu Thu.

Lâm trận, đàn bà lợi hơn đàn ông vì móng tay dài. Hầu hết nữ điệp viên trên thế giới đều dùng móng tay làm vũ khí. Nhìn lối đánh sát lá cà của Mimi, Thu Thu biết móng tay đối phương được luyện hóa chất cứng như thép. Cũng có thể móng tay được tó thuốc độc, chạm nhẹ vào da thịt là mất mạng.

Vì vậy, Thu Thu phải vận dụng phép đánh dài, không cho đối phương đến gần. Song Mimi đã nhảy xô vào, nắm tóc Thu Thu, quên bằng nguyên tắc lịch sự sơ đẳng. Đàn bà lợi vì móng tay dài, song lại bất lợi vì tóc dài.

Nắm tóc là lối đánh thiên bẩm của phụ nữ tầm thường. Né không kịp, mớ tóc óng ả của Thu Thu bị kẹp chặt trong bàn tay vạm vỡ của Mimi. Chỉ trong vài tích tắc nữa, Mimi sẽ xoắn tóc và giật mạnh.

Có thể Thu Thu sẽ bất tỉnh. Nếu không, nàng sẽ bị rách da đầu. Trong thời gian học nhu đạo tại Osaka, nàng đã biết rõ tác dụng ghê gớm của môn xoắn tóc.

Mimi nghiêng răng, lấy trôn đề xoay một vòng.

Người nữ điệp viên Số viết chỉ cần xử dụng một thế võ Nhật thông thường cũng đủ khuất phục đối thủ trong nháy mắt.

Khi ấy, bỗng nhiên Thu Thu khỏe dội lên.

Nhờ sức mạnh lạ lùng này - có lẽ vì nàng nghĩ đến người yêu ở ngoại ô Vạn tượng - nàng không bị Mimi công lên vai, rồi quật ngã vào chân tường.

Bàn tay Thu Thu cứng lại, như vừa được bọc giáp sắt. Mimi sửa soạn giật tóc thì Thu Thu giáng sống bàn tay xuống.

Nàng phản công nhanh nhẹn và êm ái đến nỗi phát atemi rơi gọn vào cổ, Mimi gục xuống mà không biết ngón đòn từ đâu tới. Mimi loạng choạng một giây rồi trượt chân trên nền gạch bóng.

Thu Thu rượt theo bởi phát atemi nữa vào cái gáy trắng trẻo và nung núc.

Lần này Mimi sóng soài trên đất, miệng sùi bọt. Rồi như bị điện giật, nàng cong người, tứ chi run bần bật. Trông mắt nàng trở nên lơ đãng, đôi mắt hé ra rồi nhắm lại.

Mimi thở hơi cuối cùng.

Miếng atemi thứ nhất vào cổ, trúng huyết huyết quán lên óc, đã có thể làm nàng mất mạng. Phương chi còn phát thứ hai vào huyết kochu. Từ xưa đến nay, chưa võ sĩ nào trúng huyết kochu mà thoát chết.

Nhìn nạn nhân ngoẹo đầu sấm ngoẹt dưới ánh đèn nê-ông xanh mờ, Thu Thu động lòng trắc ẩn.

Thật ra, nàng không muốn giết người. Song Mimi đã dồn nàng vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, miễn cưỡng phải hạ độc thủ.

Thu Thu nhìn sang phòng bên.

Từ phía vãn vắng lặng. Tótó đi vắng. Thịnh thoàng, linh gác mới gõ giày cồm cộp ngoài hành lang.

Thu Thu cần moi suy nghĩ.

Với xác Mimi nằm chềnh ềnh giữa phòng, trong vòng nửa giờ cơ quan an ninh sẽ khám phá ra. Nếu lòi vào buồng tắm, khóa chặt cửa, ít ra Thu Thu có thể giấu kín đến chiều hoặc sáng mai, vì buồng tắm này được dành riêng cho nàng và Mimi.

Thu Thu bèn nắm cánh tay xác chết. Khi sống, Mimi đã là nữ hộ pháp. Lúc chết, thân thể nàng nặng thêm lên, khiến Thu Thu phải lấy gân sức mới kéo sênh sệch được lại cửa buồng tắm.

Bỗng phía sau nổi lên một tiếng động khả nghi. Nàng quay lại rất nhanh.

Một quân nhân Sô viết, vai đeo tiểu liên, xô cửa vào.

Thu Thu sức nhớ cửa chỉ được khép hờ, không khóa. Sự hớ hênh nhỏ nhặt này đã dẫn tới hậu quả trầm trọng.

Gã đàn ông cất tiếng gọi:

— Mimi.

Nghe hẳn gọi trống trồn, Thu Thu biết hẳn là nhân tình của Mimi. Khổ người càng cứng như Mimi không thể sống đạo đức giữa một xã hội toàn đàn ông, nhất là đàn ông thêm đàn bà phát điên. Mimi kết bạn với gã quân nhân lực lưỡng này để thỏa mãn dục vọng thường ngày, cũng như nàng kết bạn với nhiều người đàn ông khác trong căn cứ.

Nhận ra xác chết nằm dài trên đất, gã quân nhân rú lên:

— Ai đấy, trời ơi!

Hắn nhận ra Mimi. Mặt hắn tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu ngược lên tìm Thu Thu.

Rồi hắn rít to:

— Đúng là Mimi... em Mimi. Trời ơi, quân sát nhân...

Thu Thu làm thinh. Nàng biết là phản trần vô ích, chỉ làm mất thêm thời giờ quý báu.

Trước khi giết Mimi, nàng còn rứt rứt, giờ đây

Mimi đã chết, nàng sẵn sàng giết người, không còn e ngại nữa.

Nàng thân nhiên quan sát gã đàn ông từ đầu xuống chân để tìm yếu điểm. Hắn trạc 25, lương quyền cao, môi mỏng, răng hở, cằm nhọn, chứng tỏ tâm địa hiểm độc và tàn bạo. Hạng người như hắn, Thu Thu hạ sát không sợ lương tâm cắn rứt.

Thấy nàng đứng yên, hắn biết là hở. Nhanh như điện, hắn nghiêng vai cho khẩu tiểu liên tuột xuống.

Là quân nhân thuần túy, không phải điệp viên trí thức, hắn không thể biết được là muốn lấy súng trên vai xuống, cầm ngang bụng, nạp đạn, ngắm bắn, lấy cò phải mất ít nhất ba giây đồng hồ.

Ba giây ấy đối với người được huấn luyện thành thạo đã biến thành một thời khắc hữu ích.

Gã quân nhân nâng miệng súng lên ngực, chưa kịp nạp đạn thì Thu đã nhảy tới.

Việc đầu tiên của nàng là đoạt khẩu súng trên tay địch. Mặc dầu bộ vỏ to lớn, cán nặng gần một tạ, hắn chưa phải là đối thủ đồng sức, đồng tài với nàng.

Nàng là một thiếu phụ yếu điệu, bề ngoài tưởng trời gà không chặt, nhưng lại có nghệ thuật cận vệ chiến sắc bén, già dặn, diêm dâm và thần tốc. Những võ sĩ trung cấp khó thể đấu với nàng một hiệp.

Khẩu tiểu liên bị đánh rớt xuống sàn nhà.

Ba ngón tay của Thu Thu chọc giữa mắt đối phương, máu bắn tung tóe. Gã đàn ông bị thọc hét lên một tiếng kinh hồn rồi ôm mặt, lao đảo úi vào tường.

Thu Thu bước theo, thuận tay rút con dao ở lưng gã quân nhân. Đó là loại dao đi rừng, mũi cong vẹo và nhọn hoắt, có thể lòi ra từng mảng da thịt.

Gã quân nhân trợn tròn mắt nhìn nàng. Hắn biết nàng sắp giết hắn. Miệng hắn há to, muốn kêu cứu, song vì quá sợ hắn chỉ có thể lắp bắp.

Thu Thu ném lưỡi dao vào khoảng không. Tuy chưa phải là kẻ ném dao nhà nghề trong rạp xiếc như chàng sếu vườn Lê Diệp của sở mật vụ, nàng cũng đã đạt tới một trình độ phi thường. Cách xa 10 thước, Lê Diệp cũng như Văn Bình, — có thể tiện nút chai bằng bấc làm đôi. Thu Thu chưa dám sánh với Lê Diệp và Văn Bình nhưng từ nhiều năm nay, hễ nàng ném dao là trúng đích trong phút đầu tiên.

Gã đàn ông hự một tiếng.

Hắn chỉ kêu được một tiếng độc nhất.

Mũi dao thần sầu đã cắm vào tim. Chuôi dao rung rung một giây đồng hồ trước ngực, trước khi im lặng.

Và hắn gieo cây thịt nặng nề xuống sàn phòng. Lúc chết, mắt hắn vẫn mở thao láo, chưa đầy kinh ngạc. Có lẽ hắn không thể ngờ bị chết dưới tay một thiếu phụ yếu đuối, bị chết nhẹ nhõm như con ruồi dưới chân cậu bé tinh nghịch.

Thu Thu tiếp tục kéo xác Mimi vào buồng tắm. Hoàn cảnh của nàng mỗi lúc một thêm phiền phức. Song nàng đã ở vào thế cuối đầu cạp dử, muốn nhảy xuống cũng không được nữa.

Bồn tắm cao lêu nghêu, thi thê gã đàn ông
Sở viết lại nặng nề Thu Thu hi hục mãi mới
kéo lên được và thả xuống.

Xong xuôi, nàng mở nước rửa tay. Nền
nhà tắm máu cũng đã được lau sạch.

Nàng thở phào, trở lại bàn giấy.

Kinh ngạc xiết bao, một người đàn ông đã
chễm chệ ngồi trên ghế của nàng.

oOo

Lisa định mở máy thu thanh nghe nhạc thì
cửa phòng khách xịch mở. Nàng quay lưng ra
cửa, giả vờ không nghe thấy tiếng động.

Một tiếng cốc lốc nổi lên :

— Bà Lisa ?

Người hầu gái đáp :

— Tôi đây. Ông hỏi tôi về chuyện gì ?

Khách là một thanh niên trạc 30, mặc quân
phục, lưng đeo súng lục, nét mặt lầm lì, cái cằm
lì ghê rợn của kẻ chuyên nghề bắt bớ, tra tấn
và bắn giết.

Hắn chia ra một mảnh giấy vuông, đóng
triện sơn đỏ chóc :

— Lệnh của thiếu tướng Luy xốp. Mời bà
lên văn phòng.

Lisa ớn lạnh dọc xương sống. Đứng là cơ
quan an ninh Sở viết bắt đầu ngờ vực.

Trong khoảnh khắc, Lisa đã nghĩ ra mưu
kế : ấy là tìm cách kéo dài thời giờ. Nàng bèn
chất lưỡi :

— Tôi đang bận việc. Lát nữa, bác sĩ Susu
về, dùng cơm trưa xong, tôi mới đi được.

Gã đàn ông lắc đầu :

— Bà phải đi ngay.

Hắn nắm áo Lisa, định lôi ra ngoài. Người
nữ tỷ phản đối :

— Thong thả.

Nàng giựt ra, đi vào trong nhà. Tên lính
không dám niu lại khi thấy vẻ mặt hầm hầm của
Lisa.

5 phút sau, người hầu gái mới trở ra. Dưới
thềm, chiếc xe hòm sơn đen đã đậu sẵn.

Tài xế phóng nhanh trên con đường thẳng
tắp.

Văn phòng thiếu tướng Luy xốp ở trong khu
vực đỏ. Lisa được đưa tới phòng giấy một đại
úy đeo kính cận thị, trên má trái chạy dài một
vết sẹo lớn.

Kéo ghế mời Lisa, hắn nói :

— Tôi được lệnh của thiếu tướng yêu cầu bà
làm lại tờ khai tiêu sử. Xin bà viết ngay bây
giờ.

Lisa khoát tay :

— Trời, chỉ có thể thôi mà đại úy sai linh
đến áp giải tôi đến đây ư ?

Viên đại úy cười nửa miệng :

— Phiền bà một chút thôi. Nếu viết nhanh
chỉ 10 phút là xong.

Hắn đẩy tờ giấy và bút chì về phía Lisa.
Trên tờ giấy đã có sẵn một số câu hỏi in rõ-rè-ô
mà Lisa nhắm mắt cũng có thể giải đáp dễ
dàng, so với những bản khai trước không sai
cái chấm hoặc dấu phẩy...

Từ ngày giả trang làm hầu gái, nàng đã khai
tiêu sử hàng chục lần. Cũng như mọi công dân Sở
viết, quen với nếp sống phiền phức, nàng cúi